

PHẦN SÁU

Kiến Đức vừa ngồi vào xe, Lam Phương nóng nảy hỏi:

- Sao anh Đức?

- Anh phải nói là anh với Phú Quang thân nhau, muốn giúp đỡ Phú Quang nên cô ta mới chịu chỉ. Giờ này, chắc Phú Quang đang nhận mủ tươi tại nông trường Tân Hiệp.

Lam Phương thở phào nhẹ nhõm. Vậy là cô sắp gặp Phú Quang. Anh ôm hay mập? Trong hoàn cảnh này, anh không thể nào mập rồi.

Kiến Đức vừa lái xe vừa liếc chùng vào kính chiếu hậu để canh chừng xe Ngọc Thúy. Anh ta yên tâm khi thấy Ngọc Thúy chạy xa xa. Còn Lam Phương, cô quá căng thẳng nên không nhận ra là Kiến Đức đưa cô vào cái bẫy cho vợ của Phú Quang làm nhục cô.

- Em có mệt không Phương?

Lam Phương quay sang cười gượng gạo:

- Em không sao.

- Có nước trong bình đó, anh mang theo nước sâm ướp lạnh, em uống đi cho đỡ căng thẳng. Hồi hộp lắm phải không?

Lam Phương đưa tay lên ngực mình:

- Lúc nãy anh hỏi mà chị ấy không nghi ngờ gì cả sao?

- Anh nói anh là bạn Phú Quang, tìm Phú Quang để giúp đỡ.

Lam Phương nhìn Kiến Đức bằng đôi mắt biết ơn. Xe đến công ty cao su, Kiến Đức cho xe chạy lên nữa, đến tấm bảng đề “Nông trường Tân Hiệp”, anh ta vờ vui vẻ:

- Sắp đến rồi đấy! Ngọc Thúy nói giờ này Phú Quang đã có mặt ở đây.

Trống ngực Lam Phương đập thành thịch, cô nghe rõ cả tiếng tim mình đập trong lồng ngực bình bịch... bịch bịch. Xe vào đến nông trường, hai chiếc xe chở mủ đậu trước nhà nông trường bộ, những công nhân bốc vác mang mủ đến cân và chuyền tay đổ vào bồn. Phú Quang đang cân mủ, anh thấy chiếc xe du lịch màu đen sang trọng đậu lại, song anh cứ nghĩ là giám đốc hay phó giám đốc công ty gì đó, nên bình thản cân mủ.

Lam Phương run lên, cô đã nhìn thấy Phú Quang, dù anh đang mặc quần áo công nhân. Kiến Đức khe khẽ:

- Em xuống xe đi gặp anh ta đi, kéo anh đến gặp, anh ta dị ứng, rồi có đánh nhau.

Lam Phương cố trấn áp mình, cô run run mở cửa xe bước xuống và đi lại chỗ Phú Quang.

- Anh Quang!

Phú Quang nhìn lên , anh sửng sốt:

- Lam Phương!

Lam Phương nước mắt lưng tròng đứng nhìn anh mà không nói được lời nào. Phú Quang bối rối quay sang người phụ việc.

- Anh có khách ở Sài Gòn tìm, cậu cần giúp gì anh.

Lao tay vào cái áo công nhân, Phú Quang bước đến. Có thể nói là trái tim anh tràn ngập cảm xúc khi nhìn thấy Lam Phương đi tìm mình. Cô ốm quá! Cả hai nhìn nhau. Cuối cùng Phú Quang lên tiếng trước:

- Em mới xuống, tìm anh có khó lắm không?

- Cũng không khó lắm.

Phú Quang nắm tay cô kéo ra phía đầu vườn cao su.

- Em bệnh hay sao mà ốm quá vậy?

- Bữa hôm bà vú xuống nhà tìm, anh biết chuyện này không?

- Có chuyện này nữa hả? Anh không nghe ai nói gì cả.

- Bà vú gặp ba và mẹ anh. Phú Quang! Em bối rối quá nên đi tìm anh, nếu...

Một chiếc xe thẳng kịt lại sau lưng, cả hai chưa kịp nhìn ra sau, Ngọc Thúy đã lao tới. Con gái vùng quê nhất định phải mạnh hơn con gái Sài Gòn, huống chi Lam Phương bị thai hành, bỏ ăn cả hai tuần lễ cho nên Ngọc Thúy chụp được là đánh loạn xạ, tay đánh chân đá, xé toạt cả chiếc áo của Lam Phương.

- Đồ khôn kiếp! Mày dụ dỗ chồng tao, làm cho vợ chồng tao cay đắng, bây giờ còn xuống đây tìm nữa hả?

Lam Phương bị đánh bất ngờ không sao thoát được, cô co rúm người lại.

- Anh Quang! Cứu em...

- Mày gọi chồng tao hả? Tao đánh tuốt xác mày ra...

Phú Quang cố vùng mạnh ra vì Ngọc Hiền ôm anh cứng ngắt. Anh hét khan cả họng:

- Ngọc Thúy! Buông Lam Phương ra!

Để cho Lam Phương ăn đòn và cái áo rách tả tơi, Kiến Đức mới lao vào. Anh xô mạnh Ngọc Thúy ra:

- Cô ấy là vợ hôn thê của tôi, chị làm gì vậy hả?

Phú Quang đã đẩy được Ngọc Hiền ra, anh tiến đến lôi mạnh vợ mình.

- Cô làm cái gì vậy hả?

- Nó giật chồng tôi, tôi đánh nó. Anh vì cô ta mà bị đuổi việc ở Sài Gòn, bỏ vợ con bây giờ nó còn cả gan dám xuống đây tìm anh. Tôi đánh tuốt xác nó ra cho nó mang nhục, đừng có đi tìm anh.

Bốp! Phú Quang giận dữ tát mạnh vào mặt vợ.

- Cô im đi! La hét như vậy tốt lắm hả?

Ngọc Thúy dữ dằn đánh lại, vừa đánh vừa chửi:

- Mày có lỗi mà mày dám đánh tao hả? Tao đi thừa cho mày đuổi việc luôn.

Quá nhục nhã, Lam Phương chạy ào đi. Kiến Đức quát:

- Phú Quang! Tao cảnh cáo mày không được đi tìm Lam Phương nữa, nếu không chớ có trách tao.

Kiến Đức chạy theo Lam Phương:

- Em đừng sợ Phương ơi, có anh đây rồi.

Lam Phương chạy đến xe, cô mở cửa ngồi vào, bung mặt khóc òa lên. Kiến Đức cũng ngồi vào xe, anh lập tức mở máy cho xe chạy đi.

- Có đau lắm không Phương?

Lam Phương khóc trong nấc nghẹn. Cô không thể tưởng tượng Ngọc Thúy hung dữ đến như vậy. Cô chưa kịp nói gì với Phú Quang đã no đòn. Sự nhục nhã này, không bao giờ cô quên.

Kiến Đức cho xe tấp vào lề đường sau khi chạy một quãng. Anh ta xót xa lấy khăn lau lên vết trầy xước rồi cởi áo khoác của mình choàng lên cho cô.

- Em mặc áo anh đỡ vậy. Không ngờ con mụ chần đó dữ quá trời, anh mà không ngăn lại, em đã no đòn.

Kiến Đức vờ giận dữ:

- Còn Phú Quang nữa, hấn có bệnh vực cho em được đâu. Bây giờ em sáng con mắt và tỉnh mộng ra chưa.

Lam Phương bung mặt khóc òa. Bây giờ dù cô có yêu Phú Quang bao nhiêu nữa cũng không thể được. Tất cả đã trở thành bi kịch. Ngọc Thúy sẽ không để yên cho cô nếu cô còn tìm cách gặp Phú Quang, không còn mong gì là của nhau nữa.

Kiến Đức đặt tay lên vai Lam Phương, anh ta giờ giọng của một con cáo trước con mồi:

- Nếu anh biết như thế này, anh không đưa em đi gặp hấn, hấn bỏ mặc em mà. Âu đây cũng là bài học cho em rút kinh nghiệm.

“Bài học rút kinh nghiệm”. Lam Phương nhắm mắt lại, lòng cô náo nê chua xót tình yêu hương vị sao đắng quá.

- **Đ**ứng lại! Đứng lại! Ai cho mày chạy, con giật chồng không biết xấu hổ kia.

Lam Phương lên xe rồi mà Ngọc Thúy còn nhảy chồm chồm lên la hét, không đuổi theo xe mà cứ mắng chửi bằng những lời lẽ thô tục, đám công nhân trút mũ cười âm lên. Phú Quang nhục nhẽ chỉ muốn chui xuống đất. Chưa bao giờ anh nghĩ mình có một người vợ hồ đồ, làm mất danh dự của chồng như thế. Phú Quang lạnh lùng:

- Cô nên đi về đi hơn là đứng làm trò cười. Tôi thật nhục nhẽ xấu hổ vì cô.

- Anh làm vậy, phụ rẫy vợ con phải xấu hổ là đúng rồi. Còn tôi ghen là để bảo vệ hạnh phúc gia đình. Anh là một thằng tôi, mê gái để bị đuổi việc.

Phú Quang tức giận quay sang Ngọc Hiền:

- Em làm ơn chở chị Hai em đi về giùm anh, bao nhiêu đó quá đủ rồi.

- Tôi không về. Tôi la lên cho anh mang nhục.

Nếu không dẫn được, Phú Quang đã xán thêm một bạt tay vào gương mặt đẹp đẽ mà trước đó hơn một năm Phú Quang đã chọn lựa. Chưa bao giờ anh thấy hối hận như lúc này. Mượn một chiếc xe của công nhân, Phú Quang chạy xe đi, mặc cho Ngọc Thúy làm gì thì làm.

Ngọc Hiền khó chịu:

- Anh Quang bỏ đi rồi, chị còn chửi bươi la hét gì nữa. Đi về thôi.

Ngọc Hiền nổ máy xe một lúc, Ngọc Thúy chửi đổng thêm một hai câu nữa mới chịu đi. Trên đường về, Ngọc Hiền cần nhằn:

- Chị đánh con nhỏ đó được rồi, còn xé áo và chửi chi vậy?

- Tao làm cho họ bỏ nhau.

- Sao chị nói là muốn ly hôn?

- Ly hôn cũng cần quậy cho hôi lên, cho thằng Quang bị đuổi việc, thân sơ thất sở tao mới chịu.

- Chị ác chi vậy, dù gì thì anh cũng là cha bé Cúc.

- Ai nói với mày, con Cúc là con của nó?

Ngọc Hiền ngó người ra:

- Vậy... vậy...

- Vây vây cái gì, lúc anh Khải ở miết trên Sài Gòn, tao quỳnh quá vớ đại thằng chả. Bây giờ anh Khải về tìm, nên tao muốn thôi.

Ngọc Hiền lắc đầu. Cô biết chuyện chị mình và Khải, nhưng không ngờ chị của cô ghê gớm như vậy. Bất giác, Ngọc Hiền thấy tội nghiệp cho Phú Quang.

- Mà thấy con nhỏ đó đẹp không? Tao lo chụp nó đánh vì tức chứ có xem kỹ đẹp xấu gì đâu. Mà nó đi cái xe bóng lộn, cái thằng cha đi với nó xung là chồng sắp cưới của nó đẹp trai quá chớ, vậy mà không chịu, đi yêu thằng Quang, đồ ngu.

Ngọc Hiền nín thở cho xe chạy, cái gã nheo mắt tổng tình cô sắp cưới vợ, cô vợ hẳn sang trọng xinh xắn thuộc hàng quý phái ở Sài Gòn, Ngọc Hiền bỗng thấy buồn ghê gớm. Cô cứ ở mãi vùng quê này, màu da đen đúa, nhìn người Sài Gòn sao phát thèm. Còn chị của cô nữa, ghen thật hay ghen giả. Lạ lùng! Mình ngoại tình mà còn làm âm ỉ lên.

Chờ cho vợ ra về, Phú Quang mới quay lại trả xe, tên phụ việc chọc Phú Quang:

- Vợ của ông quả đúng là sư tử Hà Đông, dữ can không nổi.

Phú Quang thở dài:

- Nào cô ấy có nói gì được đâu, bị túm đánh.

Phú Quang bỏ lửng câu nói, anh đau lòng quá sức. Lam Phương vì anh chịu nhục nhã. Cô còn đi tìm anh làm gì, đôi ngã đôi đường rồi, gặp nhau chỉ thêm đau khổ, không hiểu cô như thế nào rồi.

Ánh mắt của Phú Quang xa vắng. Có lẽ anh nên đi tìm cô, nói lời xin lỗi. Anh không thể bỏ vợ con mình. Cái thân của anh bây giờ còn lo chưa xong, nói gì nuôi vợ con hay lo cho cô. Chính vì vậy mà Ngọc Thúy xem thường hỗn hào với anh, với mẹ chồng. Có qua cầu mới biết đặng cay, có xuống sông mới biết sông sâu. Tình cảm của anh bây giờ không còn cho Ngọc Thúy nữa, song anh yêu con gái của mình, nó cần có cha và anh không thể làm cho gia đình mình tan nát.

Phương ơi! Anh đành xin lỗi em, vì khi em đến với anh, em biết anh đã có vợ, còn anh lại dẫn lòng được trước tình yêu của em dành cho anh. Anh sợ gặp em, lửa tình thôi thúc, rồi chúng mình cùng đi vào con đường bế tắc. Hãy hiểu cho anh!

Lam Phương ngược mắt nhìn thẳng vào Kiến Đức.

- Anh vẫn có ý định cưới em?

- Chuyện này em biết rồi mà. Nếu không yêu em, anh đâu có bèn công đeo đuổi. Chuyện đáng tiếc để vợ Phú Quang đánh em, anh cứ ân hận mãi.

- Tốt nhất, anh nên bỏ ý định cưới em.

- Tại sao? Em lại vẫn nhớ một kẻ không ra gì, để vợ hắn đánh em, nào hắn có đi tìm em?

Tim Lam Phương đau nhói. Giá như anh đi tìm cô, cho lòng cô bớt hờn tủi một chút, đàng này không có gì cả. Tất cả là tại cô, chỉ có việc yêu anh và tự nguyện hiến dâng. Bây giờ cuộc tình kết thúc, cô phải gánh lấy hậu quả do mình gây ra.

- Em lại nhớ anh ta và chảy nước mắt nữa rồi.

Kiến Đức lau nước mắt cho Lam Phương:

- Anh nhìn nhận anh ăn chơi bay bướm, nhưng làm khổ con gái như thế này thì chưa. Cứ mỗi lần thấy em khóc vì hắn, lòng anh đau đớn đến chịu không nổi. Anh ngỡ lời cưới em, là hy vọng với tình yêu của anh, em sẽ quên được kẻ không đáng cho em yêu. Nín đi em!

- Anh có biết là em đang mang của Phú Quang một giọt máu không? Chính vì thế mà em muốn gặp anh ấy. Nhưng bây giờ thì tất cả đã kết thúc. Ba em đã cảnh cáo em, em có thể bị vợ anh ấy đánh hay làm nhục nếu như em đi tìm chồng của người ta. Em không muốn giấu anh chuyện em đang mang thai.

Kiến Đức sùng sốt, đôi môi hờn ghen phải hắn ta cắn mạnh lại. Như vậy anh ta để Ngọc Thúy đánh Lam Phương đâu có oan.

Tuy nhiên anh ta lấy lại bình tĩnh ngay:

- Máy tháng rồi?

- Gần hai tháng.

- Anh.. không quan trọng chuyện đứa bé trong bụng em là con ai. Anh chỉ biết anh yêu em và vẫn muốn cưới em làm vợ, thế thôi.

Nước mắt Lam Phương chan hòa, cô ngã vào lòng Kiến Đức khóc nức nở.

- Chúng mình cưới nhau ghen Lam Phương. Con của em sẽ là con của anh. Hãy quên một kẻ không đáng cho em yêu.

Lam Phương gật nhẹ, cô sẽ quên Phú Quang. Anh chỉ còn là kỷ niệm đấng trong lòng cô. Xa nhau, em xin giữ lại giọt máu của anh, vì em hiểu anh có yêu em. Còn em, sẽ yêu mãi chỉ có một mình anh.

- Anh Quang!

- Gì?

Quang chui ra khỏi lườn xe, người anh đầy dầu mỡ.

- Lên xe đề máy nổ thử xem yên chưa Tiến.

Tiến leo lên xe mở công tắc đề máy, tiếng máy nổ êm. Tắt máy, Tiến nhảy xuống xe:

- Không ngờ anh cũng biết sửa cả xe hơi.

- Ừ. Năm năm học đại học phải làm đủ nghề để sống và có tiền ăn học, chỉ có năm cuối là về nhà cô ấy kèm cho cô thi cuối cấp và lên đại học mới sinh chuyện.

Phú Quang thở dài:

- Nhưng khi chia tay mới hiểu mình đã yêu. Bây giờ cô ấy đã lấy chồng. Đám cưới hôm tháng rồi với người đàn ông xuống đây hôm nọ đó, cũng mừng cho cô.

Tiến cười, chọc Phú Quang:

- Tôi còn nhớ Scott nói: “Tình yêu đẹp nhất khi đắm lẹ”. Cô ấy là môi tình đẹp và say đắm nhất của anh, phải không?

- Có lẽ vậy.

- Anh ở công ty hoài không về nhà, vợ anh không nói gì sao?

- Cô ấy chỉ cần tiền thôi. Một tháng năm trăm ngàn, tôi giữ năm trăm trả tiền com căng tin là hết. Tháng nào cũng xin tiền bà già, bà thương hại cho vài trăm.

Tiến thương hại:

- Có chuyện này, tôi không hiểu có nên nói cho anh nghe không.

Phú Quang ngừng tay lau xe:

- Chuyện gì thì nói đi, làm gì ám ớ như con gái không bằng.

- Anh phải hứa thật bình tĩnh, tôi mới nói.

- Mà chuyện gì vậy?

- Anh nóng quá, làm sao tôi dám nói.

- Được rồi bình tĩnh. Nói đi!

- Tôi bắt gặp chị Ngọc Thúy đi vào khách sạn Hòa Bình hai lần với một người đàn ông. Mỗi chiều họ còn hay chở nhau đi chơi, đôi khi mang theo cả con gái của mình.

Phú Quang nhíu mày:

- Cậu nhìn thấy rõ chứ?

- Một lần có thể gọi là lầm, nhưng nhiều lần tôi đã gặp... Không tin, anh cứ theo dõi thì biết.

Phú Quang ngồi thờ người ra. Bây giờ anh hiểu tại sao Ngọc Thúy không cho anh về nhà. Bất giác, anh chợt nhớ lần về nhà đột xuất, bà Trí ngăn anh lại bên ngoài, lúc anh vào phòng, Ngọc Thúy đang thay drap giường. Có phải cô đã phản bội anh?

Ngọc Thúy luôn thích làm đẹp và những người đàn ông đẹp trai, dáng vẻ hào hoa. Con anh thì lười xùi quá kể từ ngày về quê, có lẽ vì thế mà cô đã thay lòng đổi dạ.

- Anh Quang!

Tiến hươ tay trước mặt Phú Quang:

- Anh không sao chứ?

- Cảm ơn cậu nói cho tôi biết sự thật. Cô ấy đòi ly hôn, tôi lại nghĩ đó chỉ là lời nói dối và giận tôi.

- Nếu như sự thật chỉ có người đàn ông khác, anh tính sao?

- Cô ấy muốn ly hôn thì tôi chiều theo.

Tiến thở phào:

- Anh bình tĩnh, tôi mừng lắm. Nếu không ở được với nhau thì chia tay, đừng gây ồn ào.

- Tôi hiểu mà.

Phú Quang chui vào vào gầm xe sửa xe tiếp,

...a quyết định chiều nay về nhà. Thoáng nghĩ tới Lam Phương, lòng Phú Quang ngậm ngùi. Anh có thể tự do. Nhưng còn Lam Phương, con sáo đã sang sông, mãi mãi anh không quên tình yêu của cô đã dành cho anh.

Phú Quang về nhà lúc chập choạng tối. Định ninh là Phú Quang không về nhà, nên Ngọc Thúy để Khải ở lại. Cả hai vừa ăn cơm chiều xong và ngồi cạnh

xem tivi. Khải ngồi còn Ngọc Thúy nằm gối đầu lên đùi anh ta, cô rút từng trái nho sữa bỏ vào miệng Khải, chốc chốc hai người lại tình tứ hôn nhau. Phú Quang bước vào ngay lúc ấy. Ngọc Thúy hoảng hồn ngồi bật dậy, lúc Khải chưa kịp rút tay ra khỏi làn áo mỏng dính trên người Ngọc Thúy.

Cô trấn tĩnh lại, Ngọc Thúy hỏi:

- Anh về nhà này làm gì?
- Về để biết cô làm cái chuyện “ông ăn chả bà ăn nem”.

Giọng Phú Quang lạnh lùng vô cảm:

- Cô yên tâm, tôi không làm âm ỉ đâu. Chúng ta nên ly hôn là phải.
- Tùy anh vậy. Đứa con tôi nuôi, vì nó là con anh Khải, không phải con của anh. Tôi tưởng là anh Khải bỏ tôi, nên tôi lấy anh. Bây giờ anh đã về, tôi phải trở về với người tôi yêu thương.

Mắt Phú Quang tối sầm lại, một cảm giác đau buốt từ tận trái tim. Vậy mà anh đã yêu thương cô ta hết lòng, bỏ ân nghĩa và sự giàu có, thủy chung và mối tình của cô, trong khi cô ta lại lợi dụng anh.

Đau quá, Phú Quang chỉ còn biết lúi ra ngoài và lên xe chạy đi một cách vô thức. Anh đã mất tất cả, tình yêu gia đình và sự nghiệp. Anh đang sống vì cái gì đây?

Phú Quang chợt muốn quay về Sài Gòn, anh không muốn sống cuộc đời nhọc nhằn. Lái xe đâu phải nghề của anh, năm năm học đại học để bỏ tất cả ư?

Anh chạy trốn Lam Phương vì mặc cảm có lỗi với Ngọc Thúy, song cay đắng quá, sự hy sinh của anh chẳng nghĩa lý gì cả. Ngọc Thúy đâu có cần sự hy sinh của anh, cô chà đạp lên tình nghĩa vợ chồng. Đáng đời mà chưa Quang? Mà y gây đau khổ cho Lam Phương và chọn lấy điều gian dối làm lẽ sống.

*Lòng ta trống lăm, lòng ta suy sụp
 Như túp nhà không, bốn vách xiêu
 Em chẳng cứu giùm em bỏ mặc
 Mưa đưa ta đến bến đìu hiu.*

Kiến Đức đẩy mạnh cánh cửa cho va vào vách đánh rầm một cái, làm Lam Phương giật nảy người. Cô quay lại cau mày:

- Có chuyện gì mà anh giận dữ vậy?

Kiến Đức xẵng giọng:

- Sao không giận cho được khi cô lừa dối tôi.
- Em lừa dối anh chuyện gì?

Lam Phương đứng lên, bụng cô lệch bệch nặng nề, cái bụng như trêu ngươi con giận của Kiến Đức. Anh ta nói như quát:

- Cô phải không là con ruột của cha cô, sao cô giấu tôi?

Lam Phương ngạc nhiên:

- Chuyện em không phải là con ruột của ba em thì có liên quan gì? Hơn nữa, ở nhà, ba mẹ em xem em như đứa con của chính hai người sinh ra. Nếu hai người không thương em thì đâu có tiền mua nhà và cho anh đổi xe liên tục như người ta thay áo.

- Bao nhiêu đó mà cô cho là nhiều?

Kiến Đức khinh bỉ:

- Hóa ra cô là con của bà vú, một thứ người khổ rách áo ôm, hèn hạ.

Lam Phương kêu lên tức giận:

- Anh không có quyền miệt thị mẹ ruột em như vậy. Em cấm anh!
- Tôi cứ nói, cô làm gì tôi. Tôi đã đầu tư hỏng rồi. Lâm Khôi là con riêng của mẹ cô, còn Lam Ngọc điên điên khùng khùng, tôi nghĩ cô khôn ngoan thông minh, cha của cô sẽ giao công ty về tay cô, nhưng cô chỉ là một thứ tầm gửi.

Lam Phương nghẹn ngào:

- Anh cưới tôi chỉ vì thế thôi sao?
- Phải. Có ai ngu ngốc cưới một con vợ đã bầu với một người đàn ông khác? Tôi đâu có yêu cô đến độ mù quáng như thế.

Lam Phương giận đến rung cả người:

- Vậy anh muốn gì? Nếu thấy quá thiệt thòi thì anh ly hôn đi, tôi sẽ sống với mẹ tôi.
- Tôi đúng là thằng ngu, tưởng đâu vợ mẹ cá to, hóa ra vợ cái bụng của cô. Cô cũng có yêu thương gì tôi, tôi cũng lợi dụng tôi cho con của cô có cha. Nói thật, ân ái với cô, tôi chán ngấy.

Lam Phương gào lên:

- Anh im miệng lại đi! Chán tôi, anh cứ ly hôn đi, tôi chấp nhận, đừng hành hạ giày vò tôi nữa. Tôi đã sai khi nghĩ anh yêu thương tôi thật lòng.
- Tôi không ly hôn, dù cô chỉ có hai phần cổ phần trong công ty cũng được. Ba của cô, ông ta muốn cô được nhẹ nhàng, không bị tôi giày vò thì xì tiền ra.

Lam Phương khinh bỉ:

- Anh quả là thứ đốn mạt.

- Cũng chưa bằng cái tên sở khanh kia. Nó cho cô một bụng rồi lặn luôn. Hừ! Đi tìm hấn, còn bị vợ hấn đánh một trận nhục nhã.

Lam Phương bịt hai tai lại, bộ mặt vô liêm sỉ của Kiến Đức hiện nguyên hình trước mắt cô sau sáu tháng chung sống không có nụ cười mà chỉ có nước mắt và nỗi buồn. Lam Phương luôn đi từ cái sai lầm này đến sai lầm khác, tất cả chỉ vì sợ nông nổi non lòng trẻ dạ của cô.

Kiến Đức cười khẩy:

- Cô không muốn nghe, trái tai quá phải không, nhưng là sự thật trăm phần trăm đấy. Tôi cũng không phải thằng ngu cho cô lợi dụng. Ba của cô sợ cô mang bầu ảnh hưởng danh dự nên gả cô cho tôi, xem như ông ta mua danh dự vậy.

- Anh càng nói, tôi càng tởm lợm.

- Cô có nói gì tôi mà khinh bỉ tôi. Trước đó tôi thèm chần gối với cô, nhưng cô làm cho tôi chán ngấy. Có điều tại sao tôi phải ly hôn, khi mà mỗi tháng tôi không làm gì cả cũng có tiền. Lâm Khôi sợ tôi la làng mất mặt, nên cứ dùng tiền bỏ vào mồm tôi. Tôi có họa điên mới thôi cô.

Nãy giờ đứng bên ngoài, bà vú hết còn chịu nổi, đi ngay vào:

- Cậu nói sao không biết ngượng miệng vậy? Làm đàn ông mà đi kiếm tiền bằng cách đó. Ông Lâm làm cậu, cả tôi quả thật cũng làm cậu.

Kiến Đức cười khẩy:

- Bây giờ vú mới biết sao? Con là như vậy đó. Vú có thể mắng đồ cái thằng đào mỏ, con không tự ái đâu.

- Cậu vô liêm sỉ vừa thôi chứ.

Lam Phương kéo tay vú đi ra ngoài:

- Thôi vú ạ, nói làm gì! Cứ xem như con làm đường, con làm anh ta, vậy thôi.

Bà vú xót xa:

- Vú không ngờ nó đốn mạt như vậy.

- Ở đời, có mấy ai học được chữ ngờ hả vú. Nếu biết, con đâu có khổ như ngày hôm nay.

Nước mắt Lam Phương tuôn dài. Trong đau khổ, cô lại thấy nhớ Phú Quang hơn bao giờ hết.

Pin... pin...pin... Chiếc xe chạy phía sau chứ không cố ý vượt lên. Ngọc Hiền bực mình quay lại. Bây giờ chiếc xe chạy song song với cô và một gương mặt điển trai:

- Chào em!

Ngọc Hiền ngó người ra rồi cô nhớ ngay anh chàng mấy tháng trước đến nhà, vừa gặp cô anh ta đã nheo mắt tông tình cô.

- Anh muốn nói chuyện với em một lát, chúng ta đến quán nước đằng kia nhé.

Kiến Đức chạy đi, Ngọc Hiền cũng tăng tốc chiếc xe của mình. Kiến Đức đậu xe trước quán cà phê, anh ta không vào mà đứng đón Ngọc Hiền. Chính tay anh dắt xe vào giùm cô, khóa cổ xe lại và trả chìa khóa xe cho cô.

- Minh vào trong đi!

Ngọc Hiền máy mót bước theo. Kiến Đức kéo ghế cho Ngọc Hiền.

- Em uống nước ép trái cây nhen. Con gái uống nước trái cây thì đang mới đẹp.

Ngọc Hiền lí nhí dạ. Cô thẹn vì Kiến Đức nhìn cô, cái nhìn của anh ta mới say đắm dịu dàng làm sao.

Kiến Đức gọi một ly cà phê và một ly nước ép trái cây, mỉm cười với Ngọc Hiền:

- Lâu không gặp em, vậy mà nhìn thấy em chạy xe, anh nhận ra ngay đấy.

- Anh nói gặp em có chuyện là chuyện gì vậy?

- Anh chị của em hạnh phúc chứ?

- Hai người ly hôn rồi, chắc là về Sài Gòn.

- Vậy à! Anh và cô ấy cũng chuẩn bị ly hôn. Ai dè cưới phải cái “ba lô ngược” về nhà.

Ngọc Hiền ngạc nhiên:

- Là sao hả anh?

- Cô ta đã có thai với anh rể của em. Sinh rồi, được mấy hôm, là con trai. Anh buồn quá nên bỏ đi đây.

Ngọc Hiền sững sốt, song cô lại thấy thương cho Kiến Đức.

- Vậy rồi sao hả anh?

- Ly hôn. Đợi cô ta cứng cáp là ly hôn. Bây giờ anh thấy ngán con gái Sài Gòn rồi, nên anh nhất định về quê cưới con gái ở quê. Hiền dịu như em, chắc phải là một người vợ đảm đang và biết yêu thương chồng.

- Sao anh biết em hiền?

Kiến Đức vờ cầm tay Ngọc Hiền lên ngắm nghía:

- Biết chứ. Em có bàn tay đẹp thật, mà con gái có bàn tay đẹp bao giờ cũng khéo chiều chồng.

Ngọc Hiền vừa sung sướng vừa thẹn, cô không dám rút tay về, trong lúc Kiến Đức sẫm soi bàn tay cô rồi đưa lên môi hôn. Nụ hôn nóng trên da bàn tay như luồng điện nóng chạy vào cơ thể Ngọc Hiền, ngây ngất. Cô e lệ:

- Anh quá khen em rồi.

- Anh nói thật đó.

Nước uống được mang ra, Kiến Đức khuấy cho tan ly nước của Ngọc Hiền, mắt anh ta không thôi nhìn cô:

- Thất bại trong hôn nhân, nên anh định xa Sài Gòn, về đây đầu tư mở nhà máy. Em xem có mảnh đất nào rộng và cao ráo giới thiệu anh mua. Anh định mở nhà máy xay xát mì. Em không biết đâu, đầu tư vào lời nhiều, xay mì đang đi bán cho các nhà máy chế biến thức ăn gia súc, một lời mười. Mỗi tháng, sau khi trừ mọi chi phí, cũng có cả trăm triệu bỏ túi.

Ngọc Hiền nhìn Kiến Đức thán phục:

- Anh còn trẻ mà biết làm ăn, em thán phục và ngưỡng mộ anh.

- Vậy giúp đùm anh vụ mua đất mở nhà máy nhé.

- Dạ. Để em tìm cho.

Vậy là Kiến Đức tha hồ ba hoa về cái nhà máy của anh ta. Ngọc Hiền nghe say mê, cô mê cái vẻ đẹp trai ăn nói lưu loát, có cả chiếc xe Ford Laser bóng lộn đang đậu ngoài kia, chiếc điện thoại Phù Dung động tối tân có chức năng chụp ảnh. Kiến Đức chụp ảnh Ngọc Hiền lưu vào máy, rồi mở ra cho cô xem.

- Anh chụp được ảnh em lưu vào máy để khi nào anh buồn, anh mở ra xem cho đỡ nhớ em.

Ngọc Hiền sung sướng đến tròn mắt nhìn hình ảnh mình trong chiếc máy Phù Dung động của Kiến Đức.

- Em có điện thoại di động không, để khi cần anh liên lạc với em?

- Nhà em có điện thoại bàn thôi.

Kiến Đức nhăn mặt:

- Lát nữa anh đưa em đi mua điện thoại để liên lạc với anh. Đừng có ngại! Là anh mua tặng em. Uống nước đi em, rồi mình đi. À, hay em gọi xe lại đây đi. Em quen với quán không?

- Dạ quen.

Trả tiền nước, Kiến Đức dắt Ngọc Hiền ra xe, mở cửa cho cô ngồi vào, xong anh ta mới đi vòng lại qua tay lái. Chiếc xe đời mới, máy điều hòa mát lạnh, ngồi im như nhung, Ngọc Hiền thích lắm.

Kiến Đức cứ tiêu, anh ta tội gì không tiêu tiền, những đồng tiền không phải do công sức anh ta làm ra.

Chọn mua cho Ngọc Hiền một điện thoại, anh ta chỉ cho cô cách sử dụng.

- Bây giờ anh bấm số điện thoại của anh vào máy em, sau đó mỗi lần em muốn gọi cho anh là bấm nút này. Nào! Em bấm thử xem.

Ngọc Hiền bấm thử, cô hân hoan nghe giọng của Kiến Đức vang lên từ máy điện thoại của anh. Cô vẫn không dám tin Kiến Đức hào phóng cho mình.

- Anh tặng em thật?

Kiến Đức phì cười:

- Không thật thì giả à? Anh có điện thoại rồi, mua làm gì nếu không là tặng em. Lát nữa anh về Sài Gòn, em ở dưới này tìm đất, xong điện thoại anh sẽ xuống xem.

Kiến Đức cho xe chạy đi.

- Bây giờ anh đưa em trở lại quán lấy xe nhé.

Chưa đi vội, mà Kiến Đức tấp xe vào một con đường vắng, đậu xe lại, anh ta nắm tay Ngọc Hiền kéo vào mình.

- Ly dị xong, nếu em bằng lòng, anh sẽ cưới em. Vừa gặp em, anh có cảm giác ngay em là một nửa mà anh tìm kiếm.

Ngọc Hiền ngây ngất, cô không đủ can đảm chống lại sự quyến rũ, mắt khép lại đón nhận nụ hôn của Kiến Đức. Anh hôn lên môi, lên mắt cô và lên ngực cô rồi buông ra.

Cho đến lúc xuống xe, xe Kiến Đức chạy đi, Ngọc Hiền còn bàng hoàng ngây ngất như người vừa đi qua giấc mơ tuyệt diệu.